47.

Из твоите очи
Сълза капеше
Като сладъкъ медъ,
Сълзи обилни
Изрекъ бяхме
Като скъпоценъ ледъ.
Лице копнеше
Лъчезарно гледаше
Какъ въ нощь звезда,
И сърдечето
Като сълнце въ лято
Гореше съ бръз
Дали да кажа
Преди да плача
Моето сърце,
Една сълзица
Като роса
На твоя лице.

48.

Веднъжъ въ една градина,
Сама-единна
На тая ведрина,
Съсъ твоето мъже либе
Излязохме да гледъ
Да земемъ хладина.
И камо бъдеше тамо
Съсъ либе двамца само
Любинко са сяди.
И ето отъ градина
Дойде и поздрави на
И са останови.
Погледа къ погледа
И хвана на бърза
Да ми целуне тоя.
Но на часътъ тоя
Не либе да са кани
Ти ми извика: стой....
Не бъй че на дъщери
Любинко, аз, момиче,
Не бъй ли не гръ
Небойся — отговори —
Целувки не умрат;
Ари кажи и е цвъ-тъ.
Гори ли ти сърдето
Тъмни ли ти лицето? —
Съ целувки го роси.
Целувка разбрежна
Целувка умъмаза —
Тъ пали и тъ гаси.

49.

Отъ дъ да начена, о моя любезна,
Да ти разкажа съ нъкой песния
Какъ ми мили; какъ бяла жена
Какъ лиутъ, вѣна, въ младарь младина
Тръ да стоиш, стрьч да са учиш
Ида стана рикъ съ нъкой чинъ высокъ
Но спомнъ ми ще ли бъдеш срдъ
Тъ ще ли посъ бъдеш добъръ урокъ.
Нъ часъ ми, отъ кога ти замрене
Любоде ми чистата любовь;
Что ми обари, ранеа ли оставри,
Всъ умъка отъ тебе на сръдъ сълзъ
Тебе само видъ, звезда горъ сене